

НОМАИ ҲАВОРИИ МУҚАДДАС ЯЪҚУБ БОБИ ЯКУМ

Имтиҳони имон.

1. Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибте ки пароканда мебошад, салом мерасонад.
2. Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузурге ҳисоб кунед,
3. Чун медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад;
4. Ва сабр бояд амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва солим буда, ҳеҷ камбудие надошта бошед.
5. Ва агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор талаб кунад аз Худое ки ба Ҳама бо саховат ва бе сарзаниш ато менамояд, ва ба вай ато хоҳад шуд.
6. Валекин бигзор бо имон талаб кунад ва ҳеҷ шакку шубҳа надошта бошад, чунки шаккок ба мавҷи баҳр монанд аст, ки аз шамол баланд шуда, ҷавлон мекунад:
7. Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.
8. Шахси дудила дар Ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.
9. Бигзор бародари залил бо сарбаландии худ фахр намояд,
10. Ва сарватдор бо залолати худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст:
11. Офтоб бо гармо тулӯъ намуда, алафро мехушконад, ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ ҳамин тавр пажмурда хоҳад шуд.
12. Хушо касе ки дар озмоиш вафодор мемонад, зеро вақте ки вай имтиҳон медиҳад, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, ба даст хоҳад овард.

Озмоиш аз кучо ба амал меояд.

13. Дар озмоиш бигзор ҳеҷ кас набояд бигӯяд: “Маро Худо меозмояд”; чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд,
14. Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба озмоиш дучор мешавад;

15. Баъд ҳавас, ҳомила шуда, гуноҳро ба дунё меоварад, ва гуноҳ, ки ба амал омад, мамотро ба вучуд меоварад.
16. Эй бародарони маҳбуби ман, фирефта нашавед.
17. Ҳар як инъоми нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло, аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ў тағбироте ва ҳеч дигаргуние мавҷуд нест.
18. Ў, бар ҳасби хости Худ, моро ба василаи каломи ростӣ ба дунё овард, то ки як навъ навбари офаридаҳои Ў бошем.

Огоҳнидан аз худфиребӣ дар вақти шунидани Каломи Худо.

19. Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар ҳашм оҳиста бошад;
20. Зеро ки ҳашми одамизод адолати Худоро ба амал намеоварад.
21. Бинобар ин ҳар нопокӣ ва бақияи бадиरो як сӯ гузошта, каломеро ки дар шумо кошта шудааст, бо фурӯтанӣ қабул кунед, ки он метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад.

Хушо касе ки Каломи Худоро ба ҷо меоварад.

22. Пас иҷрокунандагони калом бошед, на фақат шунавандагоне ки худро фиреб медиҳанд,
23. Зеро, касе ки каломро мешунаваду иҷро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина мебинад:
24. Ба чехраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки он чӣ гуна аст.
25. Аммо касе ки ба шариати комил, ва шариати озодӣ диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор мебошад, хушо он кас дар амали худ.
26. Агар касе аз шумо гумон кунад, ки диндор аст, ва чилваи забони худро накашад, балки дили худро фирефта намояд, диндории вай бефоида аст.
27. Дини пок ва беайб ба ҳузури Худо ва Падар ин аст, ки یتимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо парасторӣ кунем ва худро аз олам олуида накарда нигоҳ дорем.

БОБИ ДУЮМ

Сарватдорони имон ворисони Малакути Худо.

1. Эй бародарони ман! Ба Исои Масеҳи Худованди мо, ки Худованди чалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед.
2. Зеро, агар ба чамъомади шумо касе ангуштарини тилло дар даст ва либоси зебо дар тан биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар тан биёяд,
3. Ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: “Шумо марҳамат фармуда ин ҷо биншинед”, ва ба камбағал гӯед: “Ту ин ҷо биист” ё ки: “Ин ҷо, поини пои ман биншин”,
4. Оё шумо миёни худатон фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби афкори бад нестед?
5. Гӯш диҳед, эй бародарони маҳбуби ман: оё Худо камбағалони оламро интихоб накардааст, ки сарватдор дар имон ва ворисони Малакуте бошанд, ки онро Ё барои дӯстдорони Худ ваъда кардааст?
6. Валекин шумо аз камбағал нафрат кардаед. Оё сарватдорон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд?
7. Оё онҳо номи некро, ки бар шумост, беобрӯ намекунанд?
8. Агар шумо шариати шоҳонаро, бар тибқи Навиштаи: ”Ёри худро мисли худ дӯст бидор” ба ҷо меоварда бошед, хуб мекунед;
9. Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шариат шуморо вайронкунанда ҳисоб мекунад.
10. Касе ки тамоми шариатро риоя намуда, валекин дар як чиз гуноҳ кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад.
11. Зеро Он ки “зино накун” гуфтааст, “қатл накун” ҳам гуфтааст; бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале қатл кунӣ, ба шариат хато кардаӣ.
12. Ҳамчун касе ки бар тибқи шариати озода доварӣ карда хоҳанд шуд, чунин суҳан гӯед ва чунин амал кунед,
13. Зеро бар касе ки эҳсон накардааст, доварӣ бе марҳамат хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имони ҳақиқӣ наметавонад бе аъмол бошад.

14. Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, дар сурате ки амал надорад? Оё чунин имон метавонад ўро начот диҳад?

15. Агар бародаре ё хоҳаре бараҳна буда, ризқу рӯзӣ надошта бошад,
16. Ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: “Ба саломатӣ рафта гарм ва сершавед”, валкин он чи барои ҷасм лозим аст, ба онҳо надихад, чӣ фоидае ҳаст?
17. Ҳамчунин имон низ, агар аъмол надошта бошад, ба худии худ мурда аст.
18. Балки касе хоҳад гуфт: “Ту имон дорӣ, вале ман аъмол дорам, имони худро бе аъмол ба ман нишон бидеҳ, вале ман ба ту имони худро аз аъмоли худ нишон медиҳам”.
19. Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекунӣ; девҳо низ имондоранд ва меларзанд.
20. Аммо, эй одами бемағз, оё мехоҳӣ бидонӣ, ки имон бе аъмол мурда аст?

Имон ба воситаи аъмол ба камол мерасад.

21. Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ бароварда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?
22. Оё ту мебинӣ, ки имон ба аъмоли ӯ мадад кард, ва имони ӯ ба василаи аъмол ба камол расид?
23. Ва он Навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, в ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ дӯсти Худо номида шуд”.
24. Оё мебинед, ки одамизот ба василаи аъмол сафед мешавад, на фақат ба василаи имон?
25. Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки ҷосусонро қабул карда, бо роҳи дигар фиристода буд, оё ба василаи аъмол сафед нашуд?
26. Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон низ бе аъмол мурда аст.

БОБИ СЕЮМ

Огоҳонидан аз гуноҳҳои забон.

1. Эй бародарони ман! Бисъёре аз шумо муаллим нашавед, чун медонед, ки мо ба маҳкумияти бештаре дучор хоҳем шуд,
2. Зеро ки ҳамаи мо бисъёр пешпо меҳурем. Касе ки дар сухан пешпо намехӯрад, вай одами комил аст, ки метавонад ҷилави тамоми ҷисмро бикашад.

3. Инак, мо ба даҳони аспҳо лачом меандозем, то ки ба мо итоат кунанд, ва тамоми ҷисми онҳоро идора мекунем;
4. Инак, киштиҳо низ, ҳар чанд бузург бошанд ва ҳар чанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба кучое ки суккон хоҳад, равона карда мешавад;
5. Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад.
6. Забон низ оташ аст, шарорате дар миёни узвҳои мо мебошад. Тамоми ҷисмро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медихад, дар сурате ки худаш аз ҷаҳаннам оташ мегирад.
7. Зеро ки ҳама гуна даррандагон ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром шудааст,
8. Валекин забонро ҳеҷ кас аз одамон ром карда наметавонад: он шароратест боздоштанишаванда ва пур аз заҳри марговар.
9. Бо он мо Худо ва Падарро муборак мехонем, ва бо он мо ба одамон, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мегӯем:
10. Аз айнаи як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад.
11. Оё аз як сӯроҳи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх ҷорӣ мешавад?
12. Эй бародарони ман, дараҳти анҷир наметавонад зайтун оварад, ё токи ангур анҷир: ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин ба вучуд оварад.

Ҳикмати ҳақиқӣ ба воситаи рафтор исбот меёбад.

13. Оё касе аз шумо ҳақим ва бохирад аст? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурӯтани хирадмандона дар амал нишон диҳад.
14. Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунед ва дар ҳаққи ростӣ дурӯғ нагӯед:
15. Ин ҳикмате нест, ки аз боло нозил шуда бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад;
16. Зеро ҳар чое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он ҷо носозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост.
17. Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан, пок аст, сонӣ осоишта, боилтифот, фармонбардор, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва бериё мебошад.
18. Ва самари адолат дар осоиштагӣ кошта мешавад барои онҳое ки осоиштагиро ба амал меоваранд.

БОБИ ЧОРУМ

Дўсти бо дунъё душманӣ бо Худост.

1. Адоват ва чидолҳо дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар андоматон мечанганд?
2. Ҳавас мекунад ва надоред; мекунад ва ҳасад мебаред ва наметавонед ба даст оваред; муноқиша ва адоват мекунад ва надоред, чунки илтимос намекунад;
3. Илтимос мекунад ва ба даст намеоваред, чунки на аз баҳри қасди нек илтимос мекунад, балки аз баҳри он ки барои ҳавасҳои худ истифода намоед.
4. Эй зинокорон! Оё намедонед, ки дўстӣ бо дунъё душманӣ бо Худост? Пас, касе ки мехоҳад дўсти дунъё бошад, душмани Худо мегардад.
5. Оё шумо гумон мекунад, ки Навишта бар абас гуфтааст: “Рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дўст медорад”?
6. Лекин файзи бештаре мебахшад; барои ҳамин ҳам гуфта шудааст: “Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад”.
7. Пас, ба Худо итоат намоед, ба иблис муқобилат кунед, ва ў аз шумо хоҳад гурехт.
8. Ба Худо наздик шавед, ва Ў ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудиладгон.
9. Андӯҳгин шуда, гирья ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирья ва шодии шумо ба ғусса мубадал шавад.
10. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ў шуморо сарафроз хоҳад кард.
11. Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯи накунад. Касе ки бародарашро бадгӯи кунад, ё бародарашро ҳукм намояд, вай шариатро бадгӯи мекунад ва шариатро ҳукм менамояд. Ва агар ту шариатро ҳукм намой, пас иҷроқунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ.
12. Шариатгузор ва Довар якест, ва Ў қодир аст начот диҳад ва талаф кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамояд?

Ба муқобили нақшаҳое ки дилҳои Худо нест.

13. Акнун гўш кунед шумо, эй касоне ки мегўед: “Имрўз ё фардо ба фалон шахр рафта, дар он чо як сол зиндагонӣ мегузаронем, ва бо тичорат машғул шуда, фоида мекунем”,
14. Дар сурате ки шумо намедонед, ки фардо чӣ ходиса рӯй хоҳад дод: зеро ки чист зиндагии шумо? Бугест, ки ба муддати кўтоҳе зоҳир гардида, баъд нест мешавад.
15. Ба чоӣ он шумо бояд бигўед: “Агар Худо хоҳад, мо зинда мемонем ва чунин ё чунон мекунем”.
16. Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед: ҳар лофе монанди ин бад аст.
17. Пас, касе ки медонад, чӣ некӣ бояд, кард, ва намекунад, ба вай гуноҳ аст.

БОБИ ПАНЧУМ

Огоҳонидани сарватдорон.

1. Гўш кунед шумо, эй сарватдорон: дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меояд, гирья ва нола кунед.
2. Сарвати шумо пўсидааст, ва либоси шуморо куя задааст.
3. Тилло ва нуқраи шуморо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, мисли оташ ҷисми шуморо хоҳад хўрд: шумо барои айёми охирини худ ганҷ чамъ кардаед.
4. Инак, музди коргароне ки саҳроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, фиғон мекашед, ва доду фаръеди даравгарон ба гўши Худованди лашкарҳо расидааст.
5. Шумо дар рӯи замин бо ҳашамат ва дабдаба умр ба сар бурда, айшу ишрат менамудед, ва дилҳои худро гўё ки барои рўзи қатл фарбеҳ кардаед.
6. Шумо одилро маҳкум намуда, куштед; ў ба шумо муқобилат накард.

Омадани Худованд наздик аст.

7. Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд пурсабр бошед. Инак, зироаткор самари гаронбаҳои заминро интизор мешавад ва барои ин бисъёр сабр мекунад, то даме ки борони аввалин ва охири биборад.
8. Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро қавӣ гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст.

9. Эй бародарон, аз якдигар шиква накунед, то даме ки маҳкум нагардед: инак, Довар назди дар истодааст.
10. Эй бародарон, аз укубат ва пурсабрии анбиё ибрат гиред, ки онҳо ба исми Худованд сухан меронданд.
11. Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем: шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анчоми кори Худовандро дидаед, зеро ки Худованд раҳмон ва бахшанда аст.

Дар бораи қасам.

12. Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре; балки бигзор дар шумо’’оре, оре’’ ва’’не, не’’ бошад, то ки ба маҳкумият дучор нашавед.

Дуо гӯед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.

13. Оё касе аз шумо укубат мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронаи Забурро хонад.
14. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони калисоро назди худ даъват намояд, ва онҳо ўро ба исми Худованд рафган молида, дар ҳаққи ў дуо гӯянд,
15. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ўро ба по хоҳад хезонд; ва агар ў гуноҳ карда бошад, гуноҳхояш омурзида хоҳад шуд.
16. Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқро намоед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад.
17. Ильёс шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон наборад, ва се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон набуд.
18. Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самари худро ба вучуд овард.

Дар бораи муҳаббат нисбат ба бародарони гумроҳ.

19. Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз ростӣ сар печад, ва касе ўро баргардонад,

20. Бигзор вай бидонад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи ғалати вай гардонад, ҷони вайро аз мамот начот дода, гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш хоҳад кард.